

Fábián István

Erő

a pupilla
kicsike koporsó
ma született kisbaba
első-utolsó
sohanapja

erős aki a szemét összehúzza
szembogarát aki elapasztja
erős akibe nem harapnak
erős aki nyugodtan alhat

a pupilla
kicsi koporsó

Illumináció

Eső után
elgondolat? Íme, ragyog fölöttünk ákombák jel.
Micsoda vereségekig ügyeskedünk, a halált
délkeleti okos kezünk,
likőrös multságba érkezünk, álldogálunk
meszelt falaknál.
Kicsodák vagyunk, kérdezzük, de fölemel kacagás
s aztán leejt, ah, rózsafodorral csikland a vér
már.
nevetni de jó, de jó!
Kicsodák vagyunk? mi vagyunk a lámpás szívűek?
a vakság világít ujjainkon, vad és csöndes akarattal
lopjuk magunk, körömgig fehér szorítással ragaszkodunk
a szerelemhez: mirákulum ez, amit könnyörtelenül
felmutatunk.
Lássák!
lássanak, akik a Mi időnkét kezdték, s most
fekete madarakként fogódnak a város gerincén,
utcákon lobognak kanmacska-vággal nyújtózva
éjszakai égre: bámul a Hold a volt-erőn.
Hol vannak a hűségesek? Anyánk kihurcolt, ártatlanokat:
ártsunk!
Miértünk
bronzból szakadó lobogók zuhannak,
fehér toronyból zuhog valami zene: novemberrel
rontott tavasz. És nem szakad fel bennünk az ének.
Miféle ígéket tudunk? víz ütése,
kövek fordulása, ember hallgatása,
ember kuporgása,
rádió bomlása, fogak romlása, vér akadása, kedvesem
testét egy liter borért megveszem, magam
nevetető vereségekig osztom. Mi lennénk
a lámpás szívűek? magunk nevetséges
magányig kaszaboljuk: akaratunk
esontig nehéz kupoláiba bárki behatolhat, denaturált
álomban áznak sebeink, korán plakáttá
feszítjük sejtéseinket, íme, magunk is plakátnyi
arabeszek kimeszelt falon.
Címer itt, aki nem kell.
Miféle szavakat tudunk? hétfő
hajnalig félfordulaton elakadt gépek, skizoid
körök és elliptikus csudák néma rendszeréből
végre kiemelni a vonatkozását bontott
jelentéseket. Nem verset írni, de írni.
Nézd! ablaksörrenéssel köszöntenek a fényes napok.

Psalmus, 1980

álcafordulattal,
résekhez szorított szemekkel elgyere!
cinezett kürtödet hozdad, vele részeg
spinkók trombitáljanak,
kacagással, savanyú borokkal lépdelj
gellért hordót dobáló sziklafalán,
hóhérok harsonázzanak ide,
talán harsogó fehérek vagyunk mi is.
az elítéltek meg nem nevezetnek úgy sem.
villants reánk arctalanokra petárda-fényt:
mézeskalácstükörben lássuk magunk
s ha már ilyen egyedül vagyunk,
karácsony gyertyáit hagyd a tenyerünkre
égni!

